

Ἄκουσέ με πού σοῦ λέω· τὸ παιδί ἔχει ὅλη τὴν προθυμία. Ἀλλὰ ἔλα πού ἴντρέπεται! Εἶνε σεμνὸ παιδί· κομπιάζεται, μήπως. . . Ξεύρω κ' ἐγὼ κἄτι ἤθελε νὰ ἰδῇ κι' ἀπὸ μᾶς γιὰ νὰ πάρῃ θάρρος. Δὲν σοῦ λέω, ἡ Μαρία, ὅποτε θέλουμε τὴν παντρεύουμε, καὶ μὲ τὸν καλλίτερο γαμβρό· ἀλλὰ μοῦ φαίνεται πῶς ὁ Ἰάκωβος εἶνε ἀπὸ τοὺς πειὸ καλοὺς πού γίνονται. Ξέρει κανεὶς τὰ γράμματά του ἐδῶ πέρα; ἔχει κανεὶς τὴ θέσι του; μεγάλη θέσι, καὶ μὲ γερό μισθό· ἀπὸ τιμιότητα ἄλλο τίποτε. Χρυσὸς νέος γιὰ τὴ Μαρία μας! Τὸν εἶδαμε δὰ καὶ τὸν ἐδοκιμάσαμε τώρα μὲ τὸ γαλασμό. Ἔτσι πού λές. Κάμε αὔριο λόγο τοῦ γέρο Δημάδη, καὶ δὲν θὰ τὸ μετανοήσουμε. Γιατὶ τὴ Μαρία, φτάνει νὰ τῆς τὸ πῶ, καὶ δὲν θὰ τὸ δεχθῇ μὲ κακὴ καρδιά. Ὁ γέρο Δημάδης φοβοῦμαι μὴ πάθῃ τίποτε ἀπὸ τὴ χαρὰ του, ὅστερ' ἀπὸ τὸ προσκύνημα πού σοῦ κάνει, ν' ἀκούσῃ τέτοια πρότασι ἀπὸ τὸ στόμα σου. Καταλαβαίνω κ' ἐγὼ πού δὲν εἶνε περίστασι τώρα γιὰ χαραὶς καὶ πανηγύρια! Ἀλλὰ νὰ γίνῃ πρῶτα ἡ συμφωνία, κ' ὅστερ' ἄς πάῃ ἔς τὸ καλὸ τὸ παιδί· καὶ ὁ γάμος θὰ ῥθῃ μὲ τὴν ὥρα του· ποὺς νοικοκύρης τώρα εἶνε σὲ κατάστασι νὰ κάνη γάμους; καὶ πού νὰ τοὺς κάμῃ, ἀλλοίμονο! ἔς τοὺς πέντε δρόμους! Αὔριον λοιπὸν νὰ μιλήσῃς τοῦ γέρου!

Ἡ μητέρα δὲν θὰ σώπαινε, φαίνεται, ἂν ὁ πατέρας δὲν τὴν ἔκοβε μ' ἓνα γερό χασμουρητό, καὶ δὲν τῆς ἔλεγε·

— Φλυαρία πού τὴν ἔχεις! τὰ εἶπαμε· πάλι θὰ τὰ ξαναλέμε; καλὰ θὰ φροντίσω ἄφησέ με τώρα νὰ πάρω λίγον ὕπνο.

Εἶνε ἀνάγκη, Κάκια μου, νὰ σου γράψω τὶ ταραχῇ, τὶ συγκίνησι, τὶ κακὸ πού μοῦ ἔκαμεν ἡ ὀμιλία τῆς μητέρας; ὅτι δὲν ἐκοιμήθηκα δι' ὅλου; ὅτι ὅστερ' ἀπὸ τὰ λόγια τῆς κἄτι ἐνοιώσα μέσα μου, πού ὅαν νὰ μὴν ἤθελα πρῶτα καλὰ κλά νὰ τὸ καταλάβω, καὶ ὅτι ἂν ὁ πατέρας δὲν ἤθελε, ἂν δὲν ἐγίνεταν τίποτε, ἐγὼ θὰ πάθαινα; Χθὲς λοιπὸν ἡ μητέρα μοῦ εἶχε μιλήσει ἀπὸ τὸ πρῶν. Ἐκαμα πῶς δὲν εἶχ' ἀκούσει τίποτε—ὁ πατέρας πού ἔλειπε ἀπὸ τὸ πρῶν γυρίζει κοντὰ τὸ μεσημέρι μὲ τὸν Ἰάκωβο καὶ τὸν πατέρα του. Νὰ μὴ ἔς τὰ πολυλογῶ, ἔχουν τελειώσει ὅλα. Αὔριο τὸ βράδυ ἀλλάζουμε δαχτυλίδια σὲ πολὺ στενὸ κύκλο, καὶ μεθαῦριο φεύγει γιὰ τὴ θέσι του· ἀργότερα θὰ γίνῃ σκέψις γιὰ τὸ γάμο. Πρέπει πρῶτα νὰ πάρουμε ἀπάνου μας ἀπὸ τὸ σεισμό.

Τὴν πρώτη φορὰ πού ἤρθε νὰ μοῦ σφίξῃ τὸ χέρι μοῦ εἶπε, κ' ἔτρεμε καὶ μοῦ φάνηκε πῶς ἐδάκρυσε·

— Μαρία, καλὰ πού ἐφώτισ' ὁ Θεὸς τὸν πατέρα σου· ἀλλῶς θὰ ἤμουν δυστυχισμένους ἀνθρώπους.

Μὲ ἀγαποῦσε ἀπὸ πρὶν ὁ καυμένος μὲ τὰ σωστά του!

Γιὰ ἓνα μόνον πρᾶγμα θυμόνω. Κατάρρα νᾶχῃ ὁ σεισμός! Μέσα ἔς αὐτὴν τὴν παληοπαράγκα πού ἔχει ἓνα χώρισμα μονάχο, δὲν ἔμπορῶμε ποτὲ νὰ μείνουμε μόνοι. . . κ' ἔχουμε τόσα νὰ πούμε· καὶ αὔριο θὰ φύγῃ! Ἡ μόνη μου παρηγορία θὰ εἶνε ἡ Θάλεια. Γιὰ κῦτταζε τί κόσμος! Ἄν δὲν ἐκινδύνευεν αὐτὴ, ἴσως δὲν θὰ ἐχαιρόμουν σήμερα ἐγὼ. Καλὰ λείει καὶ ὁ Ἰάκωβος: «Ἀκριβὰ ἀγοράζεται ἡ εὐτυχία!»

ἡ ἀγαπημένη σου
Μαρία Ἀνδροκλέους.

ΚΩΣΤΗΣ ΠΑΛΛΜΑΣ

ΔΙΑΓΝΩΣΙΣ ΤΟΥ

ΧΑΡΑΚΤΗΡΟΣ ΤΟΥ ΑΝΘΡΩΠΟΥ

ΕΚ ΤΗΣ ΓΡΑΦΗΣ

Ἐν τῷ προλαβόντι ἄρθρῳ περὶ γραφολογίας εἶδομεν τὴν ἱστορίαν τῆς ἐπιστήμης ταύτης ἢ τέχνης καὶ τοὺς ἄνδρας τοὺς ἐργασθέντας πρὸς ἀνάπτυξιν αὐτῆς. Ἐξ ὧων δὲ εἶπομεν ἀνωτέρω δυνάμεθα νῦν νὰ ὀρίσωμεν τὴν νέαν ταύτην τέχνην ὡς τὴν διδασκαλίαν δι' ἧς ἐκ τῆς συμβολικῆς παραστάσεως τῆς γραφῆς ἐκάστου ἀνθρώπου δυνάμεθα νὰ συναγάγωμεν συμπεράσματα περὶ τοῦ χαρακτήρος αὐτοῦ.

Ἐκ τοῦ ὀρισμοῦ τούτου βλέπομεν καταφανῶς ὅτι ἡ τέχνη αὕτη ἔχει καὶ τὴν πρακτικὴν αὐτῆς σημασίαν. Πόσον ὠφέλιμον καὶ διαφέρον δὲν ἤθελεν εἶναι, ἂν ἡδυνάμεθα ἐξ ἐκάστης ἐπιστολῆς, καὶ δι' ἐκ μόνης τῆς ὑπογραφῆς ἢ τῆς διευθύνσεως, νὰ διακρίνωμεν τὸν χαρακτήρα τοῦ γράφοντος, τὰς ἀρετὰς αὐτοῦ καὶ τὰς κακίας; Πόσον μεγάλην σημασίαν δὲν ἤθελεν ἔχει τοῦτο εἰς τὰς διαφόρους ἐγγράφους ἐρωτήσεις καὶ παρακλήσεις, εἰς τὰς διαφόρους αἰτήσεις θέσεων, προσκλήσεις εἰς γεύματα καὶ συναναστροφάς, καὶ εἰς αὐτὰς ἔτι τὰς αἰτήσεις πρὸς γάμον! Πόσῳ δὲ εὐχερεστέρα δὲν εἶνε ἡ σπουδὴ αὕτη ἐν συγκρίσει πρὸς τὴν συμβολικὴν τῶν φυσιογνωμιῶν, ἢ τὴν διδασκαλίαν τοῦ Gall; Ἡ φυσιογνωμία τοῦ προσώπου παραλλάσσει συχνότατα· ἐκτὸς δὲ τούτου δὲν δυνάμεθα νὰ σπουδάζωμεν καὶ θεωρῶμεν τοὺς ἀνθρώπους ἀδιακόπως ἀσκαρδαμυκτεῖ, οὔτε δυνάμεθα νὰ ἐρευνῶμεν τὴν μορφήν τοῦ κρανίου ἐκάστου ἀνθρώπου, ὅσῳ εὐγενῶς καὶ ἂν αἰτήσωμεν τοῦτο. Ὅλως ἀντίθετον ὅμως συμβαίνει διὰ τῆς γραφῆς ἢ δυνάμεθα ν' ἀποκτήσωμεν εὐκόλως παρ' ἐκάστου κινήσαντος τὸ ὑμέτερον διαφέρον, πρὸς τοῦτο δὲ ἀρκεῖ καὶ

μόνη ἡ γραφή τῆς διευθύνσεως ἐπιστολῆς ἢ ἐλάχιστα γράμματα ἐπὶ τεμαχίου χάρτου. Λαμβάνομεν τὸ χαρτίον, κλειόμεθα ἐν τῷ σπουδαστηρίῳ, θέτομεν τὸ διαφέρον πρόσωπον δηλ. τὴν γραφὴν αὐτοῦ, πρὸ ἡμῶν, καὶ ὡς ἐπὶ ἀνατομικῆς τραπέζης ἀνατένομεν ἡσυχῶς τὸ ἠθικὸν τῆς ψυχῆς τοῦ προκειμένου, ὅπως ἀνυπόπτου, προσώπου, μέχρι τῶν λεπτοτάτων αὐτῆς ἰσῶν.

Ἄλλὰ ἀκούω νὰ μοὶ φωνάζωσι πανταχόθεν οἱ ἀναγνώσται, εἶνε ὄντως ἀληθὲς ὅτι δύναται τις νὰ διακρίνη τὸν χαρακτῆρα προσώπου τινὸς ἐκ τῆς γραφῆς ;

Οἱ ὑπὲρ τῆς νέας ταύτης διδασκαλίας ἀποκρίνονται ταχέως καὶ μετὰ ζωηρότητος καταφατικῶς, ἐνῷ οἱ ἀντίπαλοι, ὑψοῦντες τοὺς ὤμους, φωνάζουσιν ὅτι πάντα ταῦτα εἶνε ἀγυρτεῖαι. Ἐν τοιαύτῃ δὲ καταστάσει τῶν δύο μερίδων καὶ ἡμεῖς οὐδόπως θὰ ἀπαντήσωμεν εἰς τὰς ἄνω ἐρωτήσεις, ἀλλὰ ἐπιθεωροῦντες αὐτὴν ταύτην τὴν νέαν διδασκαλίαν καὶ τὰς θεμελιώδεις αὐτῆς ἀρχὰς θὰ καταλίπωμεν εἰς αὐτὸν τὸν ἀναγνώστην τὴν ἐξαγωγὴν τῶν συμπερασμάτων.

Ὅπως ὁ παριστῶν τι συμβολικῶς ἢ ὁ ἐξηγῶν σύμβολα ἀναφέρεται ἀπὸ μικροτάτου πράγματος εἰς τὸ ὅλον, οὕτω καὶ ὁ γραφολόγος ἀναχωρεῖ ἀπὸ τῆς ἀρχῆς, τῆς τόσῃ θαυμασίως καὶ ἀπλῶς ὑπὸ τοῦ Goethe ἀναγραφείσης ὅτι «πᾶν τὸ παροδικὸν ἐπὶ τοῦ κόσμου τούτου εἶνε ὁμοίωμα» ὅτι δηλ. αἱ ποικίλαι καὶ διηνεκῶς μεταβληταὶ μορφαὶ τῆς ὕλης εἶνε εἰκόνες, ὅπισθεν τῶν ὁποίων κρύπτεται ἡ ἰδέα τοῦ πλάσσαντος. Τὰς εἰκόνας δὲ ταύτας διαπλάσσει ἡ ἰδέα καὶ τὸ ἴδιον σῶμα, ἡ δὲ ὕλη δὲν εἶνε τι ἄλλο ἢ τὸ ὄρατὸν πνεῦμα. Καὶ μήπως δὲν βλέπομεν καθ' ἑκάστην ὅτι ἕκαστος ἄνθρωπος παρουσιάζεται εἰς τὴν κοινωνίαν ἀκουσίως, ἐνίοτε μάλιστα καὶ ἐναντίον τῆς θελήσεώς του, ὡς τι ὠρισμένον ἄτομον, διάφορον τῶν λοιπῶν, ἕνεκα τῆς ὅλης αὐτοῦ παραστάσεως, τῆς μορφῆς τοῦ σώματος καὶ τῆς κεφαλῆς, τῶν χαρακτῆρων τοῦ προσώπου καὶ τῆς ἐκφράσεως αὐτοῦ, τοῦ βλέμματος, τῆς στάσεως τοῦ σώματος καὶ τῆς φωνῆς, τῶν χειρῶν καὶ τῶν ποδῶν τοῦ βήματος καὶ τῆς γραφῆς, καὶ ὅτι ἕκαστος προξενεῖ εἰς τοὺς λοιποὺς σαφῆ κατὰ τὸ μᾶλλον ἢ ἥττον ἐντύπων, ἐνίοτε μάλιστα καὶ πρὶν ἀποδείξει τι διὰ πράξεων, ἂν εἶνε καλὸς ἢ κακός, ἂν εἶνε πονηρὸς ἢ ἀπλούς, ἂν εἶνε ὑπερήφανος ἢ μετριόφρων, ὀξύς ἢ δύσους εὐγενὴς ἢ ἀγροῖκος, γενναῖος ἢ ἀγενής ;

Ἡ ἀλήθεια αὕτη ἦτο γνωστὴ εἰς ὅλας τὰς χρονικὰς περιόδους τῆς ἀναπτύξεως τοῦ ἀνθρώπου, ἡ δὲ κοινὴ σοφία τῶν διαφόρων λαῶν ἐκφράζει διὰ πολυριθμῶν παροιμιῶν καὶ φράσεων τὰς ἰδέας αὐτῆς περὶ τοῦ χαρακτῆρος τῶν διαφόρων ἀνθρώπων ἔχουσα φράσεις καὶ γνώμας ἐ-

νίοτε ὀρθοτάτας ἐπὶ τῶν πεπρωμένων (σημειωμένων) π. χ. ἀνθρώπων, τῶν κοκκιοτρίχων καὶ γαλανοφθάλμων, τῶν ἐχόντων παχὺν αὐχένα, σκληρὰν κεφαλὴν, ἰεράκειον ῥίνα, ἀετώδη βλέμμα, βάθυσμα ἐπὶ τῆς κάτω σιαγόνος, ῥίνα πλακωτὴν, καὶ ἐν γένει ἐφ' ὅλης τῆς συμβολικῆς τῆς ἀνθρωπίνης μορφῆς.

Ἐὰν δὲ δὲν δυνάμεθα ν' ἀρνηθῶμεν ὅτι ἀναμφισβητήτως ἔχουσι πολλαπλὴν πρὸς τὸν χαρακτῆρα τοῦ ἀνθρώπου σχέσιν οἱ χαρακτῆρες τοῦ προσώπου καὶ τὸ σχῆμα τῆς κεφαλῆς αὐτοῦ, τὸ βλέμμα, καὶ ἡ φωνή, τὸ βάδισμα, καὶ ἡ στάσις καὶ ὅτι ἡ γλῶσσα τοῦ λαοῦ ἀνεγνώρισε τὴν συνάφειαν ταύτην, πῶς δύναται νὰ μὴ ἔχη σχέσιν πρὸς τὸν πνευματικὸν ἀνθρωπον ἢ γραφὴν αὐτοῦ, ἥτις παρ' ἑκάστῳ ἀνθρώπῳ ἀναγνωρίζεται εὐκόλως ὡς ἰδιάζουσα, δυσκόλως μεταβάλλεται καὶ παραλλάσσει, καὶ συχνότατα ἐκφράζει τὴν ἀτομικότητα ἐνὸς ἐκάστου ; Ἡ παχεῖα καὶ μεγαλοπρεπὴς αὕτη ὑπογραφή τοῦ Βίσαρκ, περὶ

ῆς θὰ ἠμιλήσωμεν καὶ κατωτέρω, ἦτο δυνατόν νὰ εἶνε ὁμοία πρὸς τὴν ἀνθρώπου ἄνευ θελήσεως, μικροῦ, στενοχώρου καὶ στενοκεφάλου ; Ἡ δύναται γραφὴ γωνιώδης καὶ ὀξυγράμματος, ἀδρὰ καὶ κατεσχισμένη νὰ εἶνε γραφὴ ἀνθρώπου πρᾶοῦς καὶ καλοκαγάρθου ; Ἡ δύναται κομψὴ γραφὴ, πλουσία εἰς μορφὰς τῶν γραμμάτων, ἀρμονικὴ καὶ πλήρης καλαισθησίας, νὰ εἶνε ἡ γραφὴ ἀνθρώπου ἀμαθοῦς, ἀξέστου καὶ ἀγροῖκου, στερουμένου πάσης καλαισθησίας καὶ μὴ ἔχοντος ἰδέας τῶν ἑναρμονίων μορφῶν ;

Ἐκ τούτων βλέπει πᾶς τις ὅτι τὸ ἐναντίον εἶνε μᾶλλον πιθανὸν καὶ μάλιστα ἀναγκαῖον διὰ τὸν θεωροῦντα τὸ πρᾶγμα ἀπὸ θεωρητικῆς ἀπόψεως.

Κατὰ τῆς γραφολογίας ὡς ἐπιστήμης ἢ τέχνης ὑπάρχουσι πολλαὶ ἀντιρρήσεις καὶ ἐνδοιασμοί. Μεταξὺ τῶν πολλῶν ἀναφέρομεν τὴν ἐξῆς, καίτοι μὴ καταλεγομένη μετὰ τῶν πνευματωδεστέρων. Ἡ γραφὴ τοῦ ἀνθρώπου, λέγουσὶ τινες, ἐξαρτᾶται ἐκ τοῦ διδασκάλου, ἕκαστος γράφει ὡς ἐδιδάχθη ἐν τῷ σχολείῳ. Ἡ ἰδέα αὕτη εἶνε, ὡς εἰκός, ἀναντίρρητος, ἀλλὰ μόνον ὅσον ἀφορᾷ τὸν πρῶτον χρόνον τῆς διδασκαλίας, διότι ἡ γραφὴ μεταβάλλεται βραδύτερον· δὲν εἶνε δὲ ἀνάγκη νὰ εἶνε τις γραφολόγος ὅπως τούναντίον ἐκπλαγῆ διὰ τὴν διαφορὰν τῆς γραφῆς ἑκατοντάδων ἀνθρώπων, φοιτησάντων εἰς τὸ αὐτὸ σχολεῖον καὶ διδασθέν-

των ὑπὸ τοῦ αὐτοῦ διδασκάλου. Ἐὰν δὲ συμβαίη ἐνίοτε ἡ σπανία περίπτωσηίς νὰ ἐξοικειωθῇ τις πρὸς τὴν γραφὴν ἄλλου προσώπου, οἷον τοῦ διδασκάλου τῆς καλλιγραφίας ἢ ἄλλου τινός, τοῦτο ὑποδεικνύει τὴν αὐτὴν πνευματικὴν ἀνάπτυξιν τοῦ ἀπαρραλλάκτους γράφοντος, οἷαν θὰ ἔχῃ μαθητῆς τις διασήμου ἀνδρός, μιμούμενος τοῦτον ἀπαρραλλάκτως κατὰ τὸ βάδισμα, τὴν ἐνδυμασίαν κ. τ. λ. πᾶρμα δηλ. ὅπερ δεικνύει τὸ ἀσήμαντον καὶ μὴ ἀνεξάρτητον τοῦ χαρακτῆρος τοῦ μαθητοῦ. Ὁ ἄνθρωπος ὅμως οὕτινος αἱ σκέψεις καὶ αἱ πράξεις ἀναπτύσσονται, γενομένοι αὐθύπαρκτοι καὶ ἀνεξάρτητοι, θὰ οικειοποιηθῇ γραφὴν ἰδίαν, ἐφ' ἧς οὐδόλως ἐπέδρασεν ἡ διδασκαλία τοῦ καλλιγράφου, καὶ τοῦτο συμβαίνει πραγματικῶς εἰς τὸν ἄνθρωπον, καὶ μάλιστα πολὺ ἐνωρίτερον ἀφ' ὅσον ἠδύνατό τις νὰ φαντασθῇ, ὡς γνωρίζουσιν οἱ διδάσκαλοι τῆς καλλιγραφίας ἐκ πείρας.

Οἱ λέγοντες, ὅτι γράφει τις ὅπως τύχη καὶ κατὰ τὴν γραφίδα ἢν ἔχει εἰς τὰς χεῖρας, ἐπίσης δὲν δεικνύουσι μέγα παρατηρητικὸν πνεῦμα· διότι ὅλοι οἱ ἄνθρωποι π. χ. οἱ γράφοντες διὰ τῶν *penw̄n* A. Delbierre et Cie ἔπρεπε νὰ ἔχωσι τὴν αὐτὴν γραφὴν ἢ τοῦλάχιστον ὁμοίαν. Συνέβη δὲ ποτε νὰ μὴ ἀναγνωρίσῃ κυρία τις τὴν γραφὴν τοῦ συζύγου της, διότι οὗτος εὐρισκόμενος ἐν ὁδοπορίᾳ ἔγραψεν διὰ τῆς πένας τοῦ ξενοδοχείου; Ἡ ἐκλογή τοῦ εἶδους τοῦ ὄργάνου δι' οὗ θὰ γράψωμεν, εἴτε εἶνε τοῦτο πτερόν χηνός ἢ χαλύβδινος πένα, μολυβδοκόνδυλον, τεμάχιον ἄνθρακος ἢ τὸ ἄκρον καλάμου βαμβοῦ, ἄλλοι οἱ τὸ πολὺ μόνον τὸ πάχος τῶν γραμμῶν ὄχι δὲ καὶ τοὺς ἄξονας τῶν γραμμῶν, εἴτε τὴν μορφήν, οὔτε τὸν σύνδεσμον καὶ τὸν χαρακτῆρα τῶν καμπύλων, οὔτε τὰς γωνίας τῶν γραμμῶν καὶ τὰς θέσεις τῶν κομμάτων καὶ στιγμῶν. Ἡ ἐκλογή ὅμως τούτου ἢ ἐκείνου τοῦ εἶδους τοῦ γραφικοῦ ὄργάνου κατὰ τοῦτο καὶ μόνον εἶνε διαγνωστικὴ τοῦ χαρακτῆρος, καθόσον ὁ γράφων διὰ πλατείας καὶ μαλθακῆς πένας ἐκ πτεροῦ χηνός ἔχει βεβαίως ἄλλον χαρακτῆρα τοῦ μεταχειριζομένου σκληρὰν λεπτήν ἐκ χαλύβδου γραφίδα· ἐνεκα τούτου δὲ ἀκούομεν συχνάκις ἀνθρώπους ὠρισμένου χαρακτῆρος λέγοντας « Δὲν ἠμπορῶ νὰ γράψω μὲ τέτοιες πένες ».

Ἄλλὰ δύναται τις νὰ παραμορφώσῃ τὴν γραφὴν αὐτοῦ, λέγουσιν ἄλλοι. Μάλιστα, ἐν μέρει, ἀπαντῶμεν, καὶ δὴ διὰ τὸν ἐπιπόλαιον παρατηρητὴν, ὅπως δύναται τις νὰ παραμορφώσῃ καὶ τοὺς χαρακτῆρας τοῦ προσώπου, τὰς κινήσεις τοῦ σώματος, τὸ βάδισμα, τὴν φωνὴν του. Ἄλλὰ τί ἀποδεικνύεται διὰ τούτου; Ἡ παραμόρφωσις δὲν δύναται νὰ παραταθῇ ἐπὶ μακρὸν χρόνον, ἀναγνωρίζεται δὲ ὑπὸ ἐξησηκημένου ὀφθαλμοῦ, ὅπως βλέπομεν καθ' ἑκάστην ἐκ τῆς ἱστορίας τῶσων χειρογράφων ἐν τοῖς δικαστηρίοις, μετὰ πολλῆς τέχνης καὶ ἐπιμελείας παραμορφωθέντων. Παρατη-

ρήσωμεν δὲ ἐν παρόδῳ ἐνταῦθα ὅτι τρανὴ ἀπόδειξις τῆς ὑπάρξεως γενικῆς αἰσθήσεως τοῦ ἀνθρώπου διὰ τὴν συμβολικὴν, εἶνε αὐτὴ ἡ ἐξωτερικὴ παραμόρφωσις τῆς γραφῆς· διότι διατὶ παραμορφῶναι τις τὴν γραφὴν του ἂν δὲν ἤλπιζε νὰ προκαλέσῃ ἐπὶ τῶν ἄλλων ἐντύπωσιν ὠρισμένην, χρήσιμον πρὸς τὸν σκοπὸν αὐτοῦ;

Ὅλως εὐεξήγητον εἶνε καὶ τὸ ἕτερον γεγονός, ὅτι ἡ γραφὴ ἀνθρώπων τινῶν μεταβάλλεται προϊόντος τοῦ χρόνου, διότι καὶ αὐτὸς οὗτος ὁ ἄνθρωπος δὲν μένει ὁ αὐτὸς πάντοτε, ἀλλ' ἄλλοιοῦται καταφανῶς, ἂν μὴ διὰ τοὺς καθ' ἑκάστην ἡμέραν συναναστρεφόμενους αὐτόν, τοῦλάχιστον διὰ τοὺς ἐπαναβλέποντας μετὰ ἔτη. Δὲν ἤθελεν εἶναι δὲ ἡ γραφολογία ἀληθῆς ἂν δὲν συμμετεβάλλετο μετ' αὐτοῦ ἡ γραφὴ ἀνθρώπου μεταβληθέντος διὰ τῆς ἀνατροφῆς, τῆς συναναστροφῆς, τῆς πείρας, τῆς σπουδῆς, τοῦ ἐπαγγέλματος, τῆς εὐτυχίας ἢ δυστυχίας. Ἐὰν δὲ μὲ ἐρωτήσωσί τινες, πῶς συμβαίνει ἐν καὶ τὸ αὐτὸ ἐνίοτε πρόσωπον νὰ γράφῃ διαφόρως, θὰ ἀπαντήσω· « Δὲν παρετήρησας ποτὲ βαρὺν τινα ὑπάλληλον ἐν τῷ γραφείῳ τῆς ὑπηρεσίας, μετὰ ταῦτα δὲ ἐν τῇ οἰκίᾳ του φέροντα τὸν νυκτικὸν ἐπενδύτην καὶ καθήμενον πρὸ τῆς συζύγου του; ἢ κυρίαν τινὰ ἐν τῇ αἰθούσῃ τῆς ὑποδοχῆς, δεχομένην εὐγενεῖς ἐπισκέψεις, μετὰ δὲ ταῦτα ἐν τῷ μαγειρείῳ ἐρίζουσιν μετὰ τῆς ἀπειθοῦς μαγειρίσσης; » Καὶ μήπως μένομεν διαρκῶς ὅμοιοι; Δὲν εἶνε δὲ συχνότατα αἱ πράξεις μας ἀντίθετοι πρὸς τὰς θεωρίας μας, καὶ δὲν φέρομεν ἕκαστος ἐπὶ τῶν ὤμων οὐχὶ μίαν ἢ δύο, ἀλλὰ δωδεκάδα διαφόρων φύσεων; Ἐὰν δὲ τόσον συχνὰ εἴμεθα ἀσυνεπεῖς καὶ ἀντίθετοι πρὸς ἡμᾶς αὐτούς, διατὶ νὰ μὴ εἶνε τοιαύτη καὶ ἡ γραφὴ ἡμῶν;

Ἄλλ' αἱ δυσχέρειαι τῆς γραφολογίας δὲν ἔγκεινται εἰς τὰς ἀντιρρήσεις ταύτας, τὰς ἀναιρουμένας εὐκόλως, ἀλλ' ἄλλαχού.

Καὶ ἐν πρώτοις μεγάλη δυσχέρεια ἔγκειται ἐν αὐτῇ τῇ ἀγνοίᾳ τῶν ψυχικῶν ιδιοτήτων τῶν ἄλλων καὶ ἡμῶν αὐτῶν. Συμβαίνει δὲ ἐνίοτε ὅταν ὁ γραφολόγος ἐξάγῃ ἐκ τῆς γραφῆς ὠρισμένας χαρακτηριστικὰς ιδιότητας τοῦ πνευματικοῦ βίου ἀνθρώπου τινός, ν' ἀκούῃ τοὺς στενωτέρους τούτου φίλους λέγοντας « τόσον καλὰ ὅμως δὲν τὸν γνωρίζω » ἢ ἐνῶ δύο τούτων ἢ οἱ συγγενεῖς αὐτοῦ ἀναφωνοῦσι « μάλιστα! ἐπιτυχεστάτα! » τρίτος τις ἀναφωνεῖ « Ἄ μπά, δὲν ἐπετύχατε ».

Δευτέρα δυσχέρεια ὑπάρχει εἰς τὴν ἔλλειψιν ὀρθῶν καὶ εὐνοήτων ἐκφράσεων παριστανουσῶν τὰς θεμελιώδεις ψυχικὰς διαθέσεις τοῦ ἀνθρώπου, αἵτινες ὑπὸ τῶν πλείστων ἀνθρώπων συγχέονται μετὰ τῶν ἐξωτερικῶν ἐκδηλώσεων τοῦ ψυχικοῦ βίου.

Ὅτως ἡ φιλοπλουτία δὲν εἶνε ὁμοία πρὸς τὴν φιλαργυρίαν ἢ τὴν πλεονεξίαν, καίτοι δύναται νὰ μεταβληθῇ εἰς ταύτας ὅταν συγχρόνως

ὑπάρχη καὶ φιλαυτία, οὔτε ἡ αὐταρέσκεια ἰσοδυναμεῖ πρὸς τὴν μεγαλοφροσύνην, ἢ ἡ ἠδυφαγία πρὸς τὴν κοιλιόδουλιαν, ἢ ἡ ἰδιοτροπία πρὸς τὴν ἰσχυρὰν θέλησιν, ἢ ἡ ὑπερευαισθησία πρὸς τὴν εὐαισθησίαν. Πρὸ πολλοῦ δὲ κατενόησαν οἱ ἄνθρωποι ὅτι τὸ παίζειν κλειδοκῦμβαλον δὲν προϋποθέτει μουσικὴν εὐφυΐαν, οὔτε τὸ στιχοῦργεῖν ποιητικὴν, οὔτε τὸ ζωγραφίζειν καλαισθησίαν.

Καὶ μεθ' ὅλην δὲ τὴν ἀνάπτυξιν ἦν προσθέτει ἡ ἀγωγή, ἡ περίξ κοινωνία καὶ ἐν γένει ὅλος ὁ βίος εἰς τὰς ἐμφύτους κληρονομικὰς καὶ φυσικὰς ιδιότητας τοῦ ἀνθρώπου, ὑπάρχουσιν ἐν τούτοις ἐν αὐτῷ ἐνίοτε ἀντιθέσεις καὶ μυστήρια τῆς ψυχῆς, ἅτινα δυσχεραίνουσι τὴν σπουδὴν καὶ ἐξήγησιν τῆς γραφῆς καὶ ἐν γένει ὅλων τῶν συμβολικῶν τοῦ ἀνθρώπου παραστάσεων. Εἰς ἐκείνους δὲ οἵτινες ἔνεκα τοῦ πιθανοῦ τούτου λόγου θεωροῦσι τοιαύτην ἐξήγησιν ὡς ἀδύνατον ἢ τοῦλάχιστον ὡς ἀβεβαίαν, ἀπαντῶμεν, ὅτι ἀφοῦ πᾶσα γραφὴ ἔχει ἰδίαν ἔκφρασιν, ἰδίαν οὕτως εἰπεῖν φυσιογνωμίαν, ὅπως οὐδεὶς προσεκτικὸς τῶν χειρογράφων παρατηρητῆς θέλει ἀρνηθῆ, ἡ φυσιογνωμία αὕτη θὰ στηρίζεται βεβαίως ἐπὶ ὁρατῶν τιῶν σημείων· τὰ σημεῖα ὅμως ταῦτα ἀνάγκη νὰ εὐρεθῶσι καὶ ὀρισθῶσι διὰ παρατεταμένης παρατηρήσεως καὶ συγκρίσεως, τούτων δὲ εὐρεθέντων δύναται τις ἀσφαλῶς καὶ ἠσυχῶς, ὅπως καὶ εἰς πᾶσαν ἄλλην ἐπιστήμην, νὰ παραδεχθῆ ὅτι ὅπου ταῦτα ἀπαντῶσι θὰ ὑπάρχη καὶ ἡ ἀνάλογος ιδιότης. Ταῦτα δὲ τὰ σημεῖα ἀνεκάλυψε καὶ ἔταξε μεθοδικῶς, ὁ ἐν τῷ προηγουμένῳ φύλλῳ τῆς «Ἐστίας» μνημονευθεὶς Μισσόν.

Τὰ γραφολογικὰ ταῦτα σημεῖα ἀποτελοῦνται ἐξ ὅλων τῶν φαινομένων ὅσα δύναται νὰ παρᾶσχη ἡμῖν γραφὴ τις. Οὐδὲν εἶνε ἀσήμαντον εἰς τὸν γραφολόγον. Ἐὰν γράφῃ τις τὴν διεύθυνσιν τῆς ἐπιστολῆς ἐπὶ τοῦ φακέλλου λίαν ὑψηλὰ ἢ λίαν χαμηλὰ, ἐὰν γράφῃ αὐτὴν διὰ μεγάλων χαρακτήρων καὶ εὐδιακρίτως, ἢ διὰ τῆς συνήθους αὐτῷ γραφῆς, ἐὰν λησμονῆ τὰ κόμματα καὶ τὰς τελείας στιγμὰς ἢ μεταχειρίζεται αὐτὰς κατὰ κόρον καὶ τίνι τρόπῳ μεταχειρίζεται αὐτάς, ἐὰν μεταχειρίζεται διὰ τὸ αὐτὸ γράμμα μίαν καὶ μόνην ἢ διαφόρους μορφὰς καὶ τινὰς, ἐὰν μεταξὺ τῶν λέξεων καὶ τῶν γραμμῶν καταλείπει πολὺν χῶρον κενὸν ἢ ὀλίγον, ἐὰν ἡ ὑπογραφή αὐτοῦ διακρίνεται διὰ τὸ μέγεθος αὐτῆς ἢ τὴν μικρότητα, ἐὰν φέρῃ ὑπογραμμισμούς (τζίφρας) ἢ οὐ, πάντα ταῦτα ἔχουσι τὸν λόγον αὐτῶν καὶ τὴν σημασίαν καὶ ἐκπηγάζουσιν ἀσυνειδήτως ἐκ τῆς ψυχικῆς ζωῆς τοῦ γράφοντος καὶ ἐπομένως συνδέονται μετὰ τοῦ χαρακτήρος αὐτοῦ καὶ τῆς ὅλης προσωπικότητος.

Σπουδάζοντες γραφολογικῶς γραφὴν τινὰ ἐξετάζωμεν ἐν πρώτοις τοὺς γενικωτάτους καὶ εἰς

τὸν μὴ γραφολόγον αἰσθητοῦς χαρακτήρα ταύτης. Εἰς τινὰς περιστάσεις π. χ. μᾶς ὀδηγεῖ πολὺ ἡ παρατήρησις ἂν τὰ γράμματα εἶνε μικρὰ ἢ μεγάλα, ἐπιμελῶς ἢ ἀμελῶς γεγραμμένα, εὐανάγνωστα ἢ δυσανάγνωστα. Οὕτω χειρογράφον δυσανάγνωστον, ἀλλὰ διὰ λεπτῶν γραμμάτων γεγραμμένον, ὑποδεικνύει ὅτι ὁ γράφας αὐτό, ἀδιάφορον ἂν εἶνε καλὸς ἢ κακός, εὐφυῆς ἢ βλάξ, ἔχει χαρακτήρα οὐχὶ εὐκόλως διακρινόμενον, ὅτι ἔχει πολλὰ τὰ κρύφια τῆς ψυχῆς του καὶ ὅτι δὲν θέλει ν' ἀναγνωρισθῆ ταχέως καὶ ὑφ' οἰουδήποτε, ἐν ἐνὶ λόγῳ ὅτι εἶνε φύσις κατὰ τὸ μᾶλλον ἢ ἥττον κρυφίνους. Γραφὴ διαυγῆς, ἀναπεπταμένη καὶ εὐανάγνωστος, διὰ μεγάλων ὀπωσοῦν γραμμῶν γεγραμμένη δεικνύει ἐντελῶς τὸ ἐναντίον. Ἐν γένει δὲ τὸ μέγεθος τῶν γραμμάτων καθ' ἑαυτὸ, ἐν συγκρίσει πρὸς τὰ μικρὰ, ὑποσημαίνει εὐνοϊκὴν ἐξήγησιν καὶ διὰ τὰ λοιπὰ σημεῖα τῆς γραφῆς. Δὲν εἶνε δὲ ἀνάγκη, νομίζομεν, νὰ εἴπωμεν, τί σημαίνει γραφὴ ὀμαλή, τακτικὴ (στρωτὴ) καὶ καθαρὰ, συγκρινομένη πρὸς ἀνάμαλον, ἄτακτον καὶ ἀμελῶς γεγραμμένην. Ἐνεκα τούτου καὶ πολλοὶ λαοὶ λέγουσι παροιμιωδῶς περὶ ἀνθρώπου τακτικοῦ, ἀγαπῶντος τὴν μέθοδον καὶ μικρολόγου ὅτι «δὲν λησμονεῖ οὔτε τὴν τελείαν εἰς τὸ ἰ» Ἐπίσης σαφῶς διακρίνεται ἀπὸ τῆς γραφῆς πρόσωπον νευρικόν, ἀνυπόμονον, θερμῶσιμον καὶ ζῶηρον, ἐτέρουψυχρασίμου, μετρημένου καὶ ἐπιφυλακτικοῦ.

Μετὰ τὴν πρώτην ταύτην ἐντύπωσιν ἀπὸ χειρογράφου τινὸς μεταβαίνομεν εἰς ἔρευναν τῶν ὀλιγότερον καταφανῶν σημείων, ἰδίως δὲ εἰς τὸν σύνδεσμον ἢ μὴ τῶν καθέκαστα γραμμάτων τῶν λέξεων, ὅπερ θεμελιῶς σημαντικωτάτην διαφορὰν ὡς πρὸς τὴν βροτὴν ὅλου τοῦ πνευματικοῦ βίου προσώπου τινός. Τὸ συνδέειν τὰ γράμματα μετ' ἀλλήλων ἐν τῇ γραφῇ, πρᾶξις δι' ἧς γίνεται φειδῶ τοῦ χρόνου, δεικνύει πρακτικὸν καὶ κριτικὸν χαρακτήρα, μὴ πλάττοντα μὲν καὶ ἐφευρισκοντα ἰδέας, ἀλλὰ κατεργαζόμενον λογικῶς τὰς ἠδὴ δεδομένας, ἀναπτύσσοντα αὐτάς καὶ ἐφαρμοζόντα, μετ' αὐτῶν δὲ τῶν ιδιοτήτων συνδέοντα, ἀναλόγως τοῦ συνδέσμου τῶν γραμμάτων, καὶ πνεῦμα νηφάλιον, ὑπολογιστικόν, καὶ ψυχρὸν, πλήρες λογικῆς, πραγματικότητος, κριτικῆς καὶ σκεπτικισμοῦ. Τὸ ἀσύνδετον τῶν γραμμάτων, σπανιώτερον ὄν, ὑπεμφαίνει ἄνθρωπον θεωροῦντα ἐκάστην ἰδέαν καθ' ἑαυτὴν ὡς μονάδα καὶ συλλαμβάνοντα αὐτὴν ἐνιαίως. Ὁ χαρακτήρ δὲ οὗτος ἀναπτυσσόμενος τελείως, ἐὰν ἄλλα σημεῖα τῆς γραφῆς δὲν ἀντιστρατεύονται εἰς τοῦτο, ὑποδεικνύει δύναμιν πλαστοουργόν, διανοϊαν ἐπιθεωρητικὴν, ποιητικὸν αἰσθημα, ταχέϊαν καὶ ἀνεξάρτητον κρίσιν, σαφήνειαν ἰδεῶν, κλίσιν πρὸς τὸ ἰδεῶδες, ἔχουσαν τάσιν πρὸς ὄνειροπολήσεις, οὐτοπίας καὶ ἰδίας θεωρίας καὶ συστήματα.

Ὁρθή συνένωσις τῶν δύο τούτων ἰδιοτήτων καθαικνύει φυσικὴν καὶ καλῶς ὀργανωμένην διάνοιαν, μονομερῆς δὲ σύνδεσμος τῶν γραμμάτων, ἢ χωρισμὸς αὐτῶν, μονομέρειαν, καὶ ἐπομένως ἀδυναμίαν.

Ἐὰν ὁμῶς ἐκ τῶν πρακτικῶν τούτων καὶ πραγματικῶν ἢ θεωρητικῶν καὶ ἰδεωδῶν διαθέσεων τῶν προσώπων ἀναπτύσσεται καὶ χρῆσιμόν τι καὶ καλόν, τοῦτο ἐξαρτᾶται ἐκ τῆς ἰσχύος τῆς βουλῆσεως αὐτῶν, ἣτις τότε ἐκδηλοῦται τραχεῖα καὶ ἰσχυρά, ἀρμόζουσα ὅπως κυριαρχῇ καὶ ἐπιβάλλεται εἰς ἄλλους διὰ τῶν ἀποτόμως τεμνομένων καὶ κορνοειδῶς πεπαχυμένων γραμμῶν τῶν γραμμάτων. Ἔνεκα τούτου ἡ τοιαύτη γραφή εἶνε συχὴ εἰς τοὺς στρατιωτικούς (π.χ. εἰς Ναπολέοντα τὸν πρῶτον.) Ἐὰν τὰ τελευταῖα γράμματα τῶν λέξεων φέρουσι ἀγγιστροειδεῖς καταλήξεις, ἢ ἰσχυρὰ αὐτῆ βούλησις ἐκδηλοῦται ὡς ἰδιοτροπία, δι' ἧς παρίσταται συμβολικῶς ἰδιότροπος προσκόλλησις εἰς τι ἀντικείμενον, ἢ ἐὰν αἱ γραμμαὶ εἶνε μακραὶ, εὐθεῖαι καὶ ὀριζόντιοι καὶ διευθύνονται αἱ λέξεις εἰς στίχους ἀκριβῶς εὐθεῖς καὶ ὀριζοντεῖους ἐν χάρτη ἀχαρᾶκῳ, εὐστάθειαν καὶ ἐμμονήν. Γράμματα τέλος βραχέα γωνιώδη, κορνοειδῶς καταλήγοντα, εἶνε ἴδια ἀνθρώπων θερμοαίμων, ὧν οἱ παροξυσμοὶ τῆς ὀργῆς παρέρχονται εὐκόλως. Ἡ ἔλλειψις, ὡς εἰκὸς ἢ τὰ ἀντίθετα τῶν σημείων τούτων, σημαίνουσι ἀδυναμίαν βουλῆσεως.

Ἀλλὰ δὲν εἶνε μόνον ὁ νοῦς καὶ ἡ θέλησις αἱ μόναι ψυχικαὶ δυνάμεις αἱ χαρακτηρίζουσι τὸν ἄνθρωπον, διότι καὶ ἡ καρδιά εἶνε σπουδαῖος παράγων εἰς τὴν ἀτομικότητα ἐκάστου ἀτόμου, ἔνεκα τούτου δὲ καὶ ἡ διάθεσις τῆς ψυχῆς καὶ τὸ αἶσθημα ἐκδηλοῦται ἐν τῇ γραφῇ διὰ τῆς κλίσεως ἢ κάμψεως τῶν γραμμάτων, διὰ τῆς γωνίας ἢ ἀποτελοῦσιν ταῦτα πρὸς τὴν κάθετον. Ὅπως δὲ ἐν τῷ συνήθει βίῳ ὁ κατελιγμένος ὑπὸ αἰσθηματικῆς ζωῆς, ὅτε μὲν κλίνει πρὸς τὰ ἐμπρός, ἐνίοτε μάλιστα καὶ ἐκτείνει καὶ τὰς χεῖρας αὐτοῦ πρὸς τὸ ποθοῦμενον, ὅτε δὲ, καταλαμβανόμενος ὑπὸ ἀηθίας, ἀναστρέφεται πρὸς τὰ ὀπίσω, ἐνῶ ὁ ψυχρὸς, ἀναίσθητος καὶ ἀδιάφορος διατηρεῖ ὀρθίαν καὶ κάθετον τὴν στάσιν τοῦ σώματος, οὕτω καὶ ἡ γραφή τοῦ αἰσθηματικοῦ εἶνε κεκαμμένη πρὸς τὰ ἐμπρός, ὡς δένδρον κυρτούμενον ὑπὸ τῆς θυέλλης, ἐνῶ ἡ τοῦ ἀπαθοῦς μένει κάθετος καὶ ὀρθία. Ἐὰν ἡ πλαγία κλίσις ὑπερβαίνῃ ὀρισμένον τι ὄριον, τὸ αἶσθημα μεταβάλλεται εἰς ὑπερευαισθησίαν εἶτα δὲ εἰς νοσηρὰν ἐρεθιστικότητα. Εἶνε δὲ ὄντως ἀξιοπερίεργον, ὅτι ἡ γραφή, ἣτις παρὰ τοῖς ἀρχαίοις λαοῖς, οἵτινες δὲν ἔπασχον ἐξ ὑπερβολῆς εὐαισθησίας, ἦτο ὅλως ὀρθία, διατηρηθεῖσα σχεδὸν τοιαύτη καὶ μέχρι τῆς παρελθούσης ἑκατονταετηρίδος, κατὰ τοὺς ἡμετέρους χρόνους, καθ' οὓς οἱ πλεῖστοι πάσχουσιν ἐξ ὑπερερεθισμού καὶ

νευρώσεων, γίνεται αὕτη διηνεκῶς πλαγιωτέρα, καὶ δευτερον ὅτι λαοὶ ἀληθῶς αἰσθηματικοί, ὅπως οἱ γερμανοὶ, γράφουσι πλαγιωτέρον λαῶν σκληροτέρων καὶ ἀπαθῶν, οἷον τῶν ἀγγλων. Ἐκ τούτου ἐξηγεῖται καὶ διατι φύσει τινὲς ἔχουσαι πολὺ πνεῦμα καὶ μεγάλην καρδίαν, ἀμφοτέρα ἐν ἀνταγωνισμῷ, δυνάμεναι νὰ κυριαρχῶσι τῆς αἰσθητικῆς ζωῆς καὶ νὰ κρύπτωσι τὰ αἰσθηματὰ των, ἔχουσι γραφὴν μᾶλλον πρὸς τὰ ὀπίσω κλίνουσαν, καίτοι τοῦτο συμβαίνει συχνότατα παροδικῶς καὶ συνήθως μόνον κατὰ τὴν τρικυμιώδη περιόδον τῆς νεανικῆς ἡλικίας. Τοιοῦτοι ἄνθρωποι παλαιότες οὐχὶ μόνον καθ' ἑαυτῶν ἀλλὰ καὶ κατὰ τοῦ λοιποῦ κόσμου δὲν εἶνε εὐτυχέστεροι ἄλλων οὔτε ἐπιτυγχάνουσι τοῦ σκοποῦ.

ΕΠΕΝΟΦΑΝΗΣ.

(Ἐπεταί συνέχεια).

ΝΗΣΤΕΙΑ ΚΑΙ ΝΗΣΤΕΥΤΑΙ

[Λόγος μέγας γίνεται ἐν τῷ εὐρωπαϊκῷ τύπῳ περὶ δύο Ἰταλῶν νηστευτῶν, τοῦ Σούτσης καὶ τοῦ Μερλάττης, ὧν ὁ μὲν πρῶτος, γνωστὸς καὶ ἐξ ἄλλων προγενεστέρων μακρῶν νηστειῶν του, ἐνήστευσεν ἐσχάτως ἐν Μεδιολάνοις ἐπὶ γεσσαράκοντα ἡμέρας, ἐπαναλαμβάνει δὲ νῦν τὸ πείραμα αὐτοῦ ἐν Παρισίοις, ὑπὸ τὴν ἀστυρὴν ἐποπτείαν ἰατρικῆς ἐπιτροπῆς, ὁ δευτερος δὲ ζηλώσας τὴν φήμην τοῦ συμπολίτου του ἐπιχειρεῖ ἐκ παραλλήλου ἐν τῇ γαλλικῇ πρωτεύουσῃ τὸ αὐτὸ πείραμα ὑπὸ ὅρους ὁμοίους. Διὰ τοὺς ἀναγνώστας τῆς Ἐστίας κατάλληλον ἐκρίναμεν, πρὸς ὀρθὴν κατανόησιν τῶν παραδόξων τούτων φαινομένων, νὰ μεταφέρωμεν τὸ ἄρθρον τοῦ ἐπιστημονικοῦ συντάκτου τῆς παρισινῆς Ἐφημερίδος τῶν Συζητήσεων κ. H. de Parville, ὅπερ ἔγραψεν ἀφορμὴν λαθὼν ἐκ τῆς νηστείας τῶν Ἰταλῶν.]

Σούτσης καὶ Μερλάττης — Αἱ περιώνυμοι νηστεῖται. — Ἡ τέχνη τοῦ ζῆν ἄνευ τροφῆς. — Χρονικὰ τῆς νηστείας. — Ἀκριβῆ παραδείγματα μακρᾶς ἀποδοχῆς ἀπὸ πάσης τροφῆς. — Ἐξήκοντα ἡμέραι ἀρκοῦσιν ἵνα τις αὐτοπαρήσῃ. — Ἡ ἀσιτία ἐν παθολογικῇ καταστάσει. — Δίαιτα ἐνὸς μηνός. — Ὁρεῖσι καὶ ἀνορεξίαι. — Ἡ πείνα καὶ τὰ συμπτώματα αὐτῆς. — Ἀλλοίωσις τοῦ αἰσθηματος τῆς πείνης.

Ὁ Σούτσης νηστεύει δι' εἰκοστὴν καὶ δευτέραν φοράν. Ὁ Μερλάττης ἤρξατο νηστεύων ἀπὸ ἱκανῶν ἡδῆ ἡμερῶν. Εὐρισκόμεθα εἰς τὸ ἔτος τῶν μεγάλων νηστειῶν. Μὴ εἶνε καὶ τοῦτο σημεῖον τῶν καιρῶν, φρονίμως δὲ ποιούντες πρέπει νὰ ἀρχίσωμεν ἐθιζόμενοι εἰς τὴν ἀσιτίαν: Τὸ βέβαιον εἶνε ὅτι ἀφότου ὁ Σούτσης ἐνήστευσεν ἐν Μεδιολάνοις, τὸ ζήτημα τοῦ ζῆν ἄνευ τροφῆς ἀπασχολεῖ πολλὰ ὑπέροχα πνεύματα καὶ ἐξάπτει τὴν περιέργειαν αὐτῶν. Γεγονὸς ὅλως ἐκτακτον θεω-

1) Μεταξὺ ἄλλων περιωνύμων νηστειῶν τοῦ ἀναφέρομεν ἐναυθία, τὴν κατὰ τὸ 1884—1885 ἐν Αἰγύπτῳ, ὅτε ἀπέσχεν ἐπὶ ἐννέα ἡμέρας πάσης τροφῆς καὶ τὰς κατὰ τὸ 1885—1886 ἐν Καίρῳ ὅτε ἀπέσχε ἐννέα ἡμέρας, εἶτα εἴκοσι πέντε καὶ κατόπιν ἐξήκοντα.